

Kjære Bjørn Øetring.

102751

For at du ikke skal tro jeg har ditt opp hele prospektet, legger jeg ved en kopi av en disposisjon til boken om "selv-revene", som Aschehoug allerede har ditt uttrykk for interesse for, selv om den ennå ikke er utskrevet i detaljer.

Det siste er imidlertid bare et rent tidsspørsmål, siden jeg nå har så godt som alt det stofftilfanget jeg trenger, skjønt høyere makter skal vite at det har vært et måvssømmelig og langvarig puslespill å samle det inn.

Selv om disposisjonen er sterkt skjematisk, for å si det slik, inneholder den kanskje opplysninger som også kan være av interesse for deg på dette tidspunkt!

Med vennlig hilsen

Harald Offerdal
Harald Offerdal

Langes date 15.

0165 OSLO 1

Vedlegg.

*Om 10 år godt kontakt.
Skal 2/10 få Varule navn.
2/10 felt på 1. gruppe.*

Div. ad "Silberfuchs" SKORZENY m.v.

1992?

D I S P O S I S J O N:

1: ET EUROPEISK NETTVERK AV TERROR.

Utgangspunktet er lille julaften 1944, da tre norske "sølvrever" kom tilbake til Oslo etter å ha fungert som losere for tyskerne under tvangsevakueringen siden begynnelsen av november.

Innbefattet en beskrivelse av dagliglivet i Oslo denne julehelgen for å sette det som foregikk på overflaten og det som foregikk i hemmelighet i relieff.

Samme dag i Ardenne: Henrettelsene av tre tyske SS-folk som deltok i den såkalte Operasjon Greif forkledt som amerikanske soldater.

Terror-nettverk over hele Europa med Skorzeny som midtpunkt.

Kortfattet omtale av Skorzenys bakgrunn -- barndom, ungdom, Anschluss i 1938, krigserfaring på vest- og østfronten 1939-1943.

Utnevnt til sjef for Amt VI S under Schellenberg/Kaltenbrunner i april 1943.

--0--

2: HITLERS EGEN KOMMANDOSTYRKE -- SKORZENY APRIL 1943 TIL MAI 1945, HERUNDER ORGANISERINGEN AV DEN TYSKE SABOTASJETJENESTEN.

Det siste har jeg et helt amerikansk militær-dossier på nærmere 50 tett maskinskrevne A 4-sider om (HQ US Forces European Theater Interrogation Center: Consolidated Interrogation Report (CIR) No. 4).

I denne forbindelse er det også naturlig å omtale en del av de aksjoner som denne tjenesten utførte, blant dem:

- * Befrielsen av Mussolini (september 1943).
- * Planer om å drepe Churchill og Stalin og bortføre Roosevelt under Teheran-toppmøtet (november 1943).
- * Plan om å kidnappe marskal Pétain i Vichy-Frankrike (desember 1943).
- * Aksjon for å drepe Tito (mai 1944).
- * Rolle i generalopprøret (juli 1944). Det er forøvrig noe Skorzeny tar usedvanlig lett på i selvbiografien, bortsett fra å forskjønne sin egen rolle -- og andre kilder viser at forskjønning kan den sannelig trenge.
- * Kuppet mot og kidnappingen av admiral Horthy i Ungarn (oktober 1944).

--0--

3: SILBERFUCHS: OPPBYGGING -- FUNKSJON -- AKSJONER.

Med hensyn til organisering og funksjon utarbeidet alliert etterretning sommeren 1945 en rapport (CIR: Silberfuchs - an Abt VI Scheme for Norway).

Når det gjelder aksjoner, har jeg samlet inn et omfattende materiale som spenner over hele spekteret fra bombeterror, som aksjonen mot restaurant "Den Gyldne Freden" i Oslo og andre sprengingsaksjoner til et titalls såkalte Blumenpflücken-aksjoner (snikmord på antatte Hjemmefront-medlemmer eller -sympatisører) i Østlands-området vinteren 1944/1945...

Forøvrig er det interessant å merke seg at det ikke bare var antatte Hjemmefront-folk sølvrevene hadde i kikkerten. Så sent som i april 1945 syslet de faktisk også etter alt å dømme med planer om å likvidere generalsekretær Rolf Fuglesang i NS.

Det eksisterte "en hemmelig aksjonsgruppe innen NS som var uttatt og utdannet til særlige og hemmelige oppdrag. Denne gruppen hadde ordre om å rydde meg av veien p.g.a. min tysk-fiendtlige og SS-fiendtlige holdning og fordi jeg sansynligvis hadde forbindelse med ledelsen av Heimefronten, eventuelt var i ledelsen der", som Fuglesang selv skrev i et hittil utrykt manuskript.

Samtidig har jeg kontakt med en (nå meget gammel) mann som i Sikringstjenesten (ST) i Hjemmefronten hadde til oppgave å sende folk til England via Molde og Ålesund før han selv måtte flykte til over Nordsjøen. Han ble i 1944 sendt til Finnmark via Murmansk som attaché ved den sovjetiske nordkommandoen.

-- Da freden kom, fikk jeg vite at jeg hadde en tre og et halvt år gammel sønn, men jeg måtte vente enda noen måneder før jeg fikk se ham. Jeg var nødt til å delta i opprenskingsarbeidet. Vi reiste langs kysten og sporet opp de såkalte "Wehrwölfe", som var norske borgere -- opptrent av tyskerne for å delta i sabotasjegrupper, forteller han.

Jeg har foreløpig bare snakket med ham på telefonen, men til tross for en alder på 93 år virker han fortsatt helt klar og åndsfrisk og har utvilsomt mye interessant å fortelle, både om det frigjorte Finnmark og jakten på sølvrevene.

Via et mellomledd er jeg også i ferd med å komme i kontakt med lederen for den norske avdelingen av Hilfgemeinschaft auf Gegenseitigkeit der ehemaligen Waffen-SS (HISAG), en lite kjent internasjonal organisasjon av gammel-nazister. Hvordan det går, vet jeg ennå ikke, men jeg er blitt fortalt at hvis det er noen som vet noe om sølvrevene her i landet, sett fra nazi-synspunkt, så er det ham.

Her er det også interessant å kaste et sideblikk på det som samtidig skjedde i Danmark, siden danskene tross alt fikk lide langt mer under nazistenes "Gegenterror" enn vi gjorde. Mens et par titalls nordmenn ble likvidert i Blumenpflücken-aksjoner i 1944/45, ble hele 267 dansker -- nesten samtlige kjente personer (den mest kjente var dikterpresten Kaj Munk) -- drept. I tillegg ble mange andre drept, og mange flere ble drept i 1945.

I denne forbindelse har Rigsarkivet i København nylig underrettet meg om at de overfor Justitsministeriet har anbefalt at jeg blir gitt adgang til alle danske dokumenter om disse sakene "på sædvanlige betingelser".

Det er et tilbud jeg eventuelt vil benytte meg av -- ikke bare fordi disse dokumentene kan kaste et supplerende lys over det som skjedde i Norge i 1944/45, men også fordi det i

4: NEDERLAGET.

Innledningsvis en beskrivelse av dagliglivet påskehelgen 1945 for i likhet med i første kapitel å sette det som foregikk på overflaten og det som foregikk i hemmelighet i relieff.

Til det siste hørte samlingen av 60 sølvrever på Skallum gård 1. påskedag.

Samtidig raste slaget mellom de sovjetiske og tyske styrkene ved Schwedt ved Oder på sitt hardeste -- på tysk side under direkte kommando av Skorzeny med deltakelse av det han kalte sin "europæiske divisjon". I tillegg til 50 tyske besto denne blant annet av 20 nederlandske, 20 tyske, 15 norske og fem finske elite-soldater som til da hadde vært tilknyttet Jagd Verband Nord West med hovedkvarter i Neustrelitz. To andre enheter i "Skorzeny-systemet", det rent tyske Jagd Verband Mitte (med tidligere hovedkvarter i Friedenthal ved Oranienburg) og Fallschirm Jäger Btl 600, deltok også.

Deretter hadde jeg tenkt å gå over til de aller siste dagene før kapitulasjonen, igjen med en veksling mellom det som foregikk på overflaten og det som foregikk i det skjulte -- i det siste innbefattet forespørselen som 3. mai gikk med kurer fra Sikringstjenesten (ST) i Oslo til ST-kontoret i Stockholm:

"Jeg vil be om å få oversendt hit så snart som overhodet mulig de opplysninger som måtte foreligge om den tyske organisasjonen Wehrwolf...."

At det ikke bare var ST som tok varulv-trusselen alvorlig, viser det faktum at den siste store operasjonen det britiske eliteregimentet SAS gjennomførte i Den andre verdenkrig, var en operasjon i Norge med kodenavnet "Apostle". I tiden 12.-25. mai ble 845 SAS-soldater fløyet inn til Stavanger og Bergen, og formålet var nettopp å forhindre eventuelle nazi-forsøk på å tilrive seg makten igjen.

En meget interessant ting i forbindelse med krigens aller siste dager som jeg ikke har sett omtalt noe annet sted, men som Skorzenys nærmeste overordnede, sjefen for Amt VI Walter Schellenberg, skriver om i sin selvbiografi "The Schellenberg Memoirs" er at da han sent om kvelden 30. april kom til Flensburg, møtte han "et medlem av min organisasjon (Amt VI), Sturmbannführer Dr. Wirsing, som kunne fortelle at (RSHA-sjefen) Kaltenbrunner hadde avsatt meg fra alle mine stillinger og utnevnt Obersturmbannführer Wanck som sjef for den hemmelige tjeneste og Obersturmbannführer Skorzeny som sjef for den militære sektor" (min uth.)

5: OPPGJØRET.

Når det gjelder rettsoppgjøret med sølvrevene, finnes det en rekke sammenfattende kilder -- deriblant Norsk Lovtidende, Riksadvokatens Meddelelsesblad og flere stortingsdokumenter. I

første rekke Stortingsmelding nr. 64 1950 og "om landssvik-

«Livvare materiale til en innberetning fra Justisdepartementet til Stortinget» (1962). I tillegg kommer blant annet pres-
sereferater fra rettssakene pluss supplerende materiale i
Riksarkivet.

Bearbejdelsen av dette materialet er en forholdsvis enkel sak rent journalistisk.

Skorzeny hadde overgitt seg til amerikanerne i grenseområdet mellom Tyskland og Østerrike i midten av mai 1945. Etter å ha opptrådt som vitne under den store krigforbryter-rettsaken i Nürnberg ble han i august 1947 selv stilt for en amerikansk militærdomstol i Dachau, blant annet tiltalt for brudd på Haag-konvensjonen om krigføring i forbindelse med bruken av tyske soldater i amerikanske uniformer under offensiven i Ardennene i 1944 og tortur av og drap på amerikanske krigsfanger i samme sammenheng.

Etter noen dager frafalt aktoratet det siste punktet, siden det ikke kunne fremskaffes vitner til de påståtte uggjeringene. Når det gjaldt bruken av fiendtlige uniformer og utstyr, ble han frikjent etter at forsvaret hadde påvist at dette ikke var noen tysk oppfinnelse. Hitler (som personlig hadde gitt ordre om at den skulle brukes) hadde lært taktikkken fra de allierte. Blant annet hadde en commando-enhet fra Special Air Service (SAS) brukt tyske uniformer under et mislykket forsøk på å kidnappe general Rommel i Nord-Afrika, hvor også Long Range Patrol Group (LRPG) jevnlig brukte tyske uniformer på sine ørken-tokt bak de tyske linjene. For sin egen del hevdet Skorzeny også at han på østfronten ved flere anledninger hadde kjempet mot enheter fra Den røde armé iført tyske uniformer.

Likevel skapte frifinnelsen av Skorzeny sensasjon:

-- Det er utrolig, sa en av de amerikanske aktorene ved domstolen i Nürnberg, hvor andre krigsforbrytersaker var under behandling samtidig. -- Det ligger mer under dette enn det som synes på overflaten. Dette vil få vidttrekkende juridiske konsekvenser. Skorzeny har skaffet seg en rekke giftstoffer som han kan bruke på.

Til tross for at bestemmelsene i Haag-konvensjonen på dette området fortsatt formelt står ved makt, virker det da også som om taktikken i ettertid er blitt akseptert -- de facto, om ikke de jure. I alle fall har den vært et tilbakevendende trekk ved en rekke kriger etterpå. Eksempelvis brukte FNL den til å øderlegge amerikanske flybaser under Vietnam-krigen og Spetsnaz brukte den med stort hell både under invasjonen i Tsjekkoslovakia og invasjonen i Afghanistan.

— () —

6: HVEM VAR DE?

Alt i alt dreide det seg om et 80-talls nordmenn. Aldersmessig var det store flertall i 20-årene, men dekket ellers hele spekteret fra 17 til 54 år.

* De av dem som jeg har kartlagt ved navn, viste seg nesten uten unntak å være bosatt i (det sentrale) Østlandsområdet.

INNSKUDD:

arbeidsløse og personer fra utpregede lavtlønnsyrker til
direktør-sønner på Bygdøy og overretts-sakførere.

Politisk/ideologisk tilhørte det store flertall den

(Forts. neste side)

* Riktignok ble det også med tillatelse av general Marthinsen -- som det heter et sted -- rekruttert personer fra hirden, men disse var åpenbart i klart mindretall. Betegnende nok ble 10 hird-menn, som ble sendt til Tyskland på et sølvrev-kurs i slutten av oktober 1944, satt i konsentrasjonsleir fordi de nektet å delta på kurset: da de oppdaget hva formålet var.

--0--

7: HVEM VISSTE HVA?

Et kinkig spørsmål, siden ingen vil vedkjenne seg kjennskap til noe som helst.

Av avsnittet ovenfor går det imidlertid frem at i alle fall "politigeneral" Karl A. Marthinsen må ha hatt kjennskap til hva som foregikk. Det samme gjelder Jonas Lie (det var flere sølvrever som forskanset seg sammen med ham på Skallum gård i mai 1945), nestsjefen for SD i Norge Heinrich Fehlis og muligens også Sverre Riisnæs.

I alle fall heter det i politiforklaringen til SS-major Karl Leib, som var "Berater" for Germanske SS Norge fra høsten 1942 til krigens slutt, at "I løpet av 1944 ble så ca. 30-40 mann fra Germanske SS etter en anmodning fra Lie (som må ha berodd på en overenskomst mellom Fehlis, Lie og Marthinsen) sendt til Berlin for å besøke et kursus der, som gikk ut på pionerarbeid. (v. 7...) Denne undervisnings egentlige formål ble i hele sin omfang først kjent i 1945...."

Samtidig finnes det også kilder som tyder på at Gard Holtskog, "politipresident" i Finnmark under evakueringen i 1944, i alle fall visste en del om det.

Karl Leib, som satt internert i Norge frem til 1948, har i et brev til og senere i et intervju med undertegnede, hardnakket påstått at han selv ikke hadde kjennskap til sølv-revene og at "von Skorzeny wurde in Norwegen nicht gesprochen".

Det første stiller jeg meg rent personlig sterkt tvilende til. Som den tidligere lederen for (det pro-nasjonalistiske) Frontkjemperkontoret i Norge sier:

- Det må jo ha vært noen med kjennskap til norske forhold, som plukket ut hvem som skulle være med på disse kursene, og personlig ville jeg tro det var naturlig at det var Leib.

At det ikke ble snakket om Skorzeny i Norge, er med respekt å melde det reneste tøv. Det viser de oppslag som Mussolini-aksjonen fikk både i eksempelvis radio ("et av de sterkeste knytteneveslag ("coup de main") mot de allierte under hele krigen", het det der) og Aftenposten ("Mussolinis befrier forteller om det store kup") i tillegg til en rekke tyske kilder, som alle kan dokumenteres.

Hva Quisling visste, er høyst usikkert.

--0--

8: EPILOG.

Sommeren 1948 rømte Skorzeny fra en interneringsleir i Darmstadt, hvor han satt i påvente av "de-nazifisering". De neste åtte-ti månedene bodde han i en liten landsby i Bayern under dekknavnet Rolf Steinhauer (Steinhauer).

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie
Statsløs person. I 1902 fikk han i Spania pass som
fortsatt under navnet Steinbauer.

Sommeren 1951 skjøt han ifølge amerikanske etterretningsrapporter om at han hadde kommandoen over en undergrunnshær på 800.000 mann i den amerikanske sonen i Tyskland, deriblant mange tidligere offiserer i den tyske hæren.

Samtidig syslet han sammen med general Heinz Guderian med en plan om å danne en commando-styrke på 5000 mann. Den skulle settes inn i Pyrenéene som et siste bolverk mot et sovjetisk angrep som Skorzeny på dette tidspunkt var overbevist ville komme høsten 1951.

Til andre ledende nazister finnes det allerede på dette tidspunkt klare forbindelseslinjer, som alle kan dokumenteres. Det gjelder folk som Hans-Ulrich Rudel, Krupp, Messerschmitt, von Thyssen, Porsche, Hjalmar Schacht, Leon Degrelle, Karl Wolff, Klaus Barbie, (den italienske) fyrst Borghese og Alois Brunner -- for å nevne noen av de viktigste.

I 1953 ble Skorzeny engasjert av Nasser til å bygge opp en egen sikkerhetstjeneste for ham i Egypt. Dette er senere offentlig bekreftet av blant andre den amerikanske etterretnings-veteranen Miles Copeland som var statsjonert i Kairo samtidig.

I 1958 ble Skorzeny ved en domstol i Østerrike frikjent for påståtte krigsforbrytelser i Tsjekkoslovakia mot slutten av krigen.

I 1959 kjøpte han et stort gods i Irland, som han jevnlig oppholdt seg på i de ti årene som fulgte.

I 1962 var han på israelsk side innblandet i den såkalte "Operasjon Damokles" som var rettet mot et rakettprogram. Nasser var i ferd med å sette ut i livet med hjelp av tidligere nazi-vitenskapsmenn i Tyskland.

I 1963 utstedte det østerrikske justisdepartementet en arrestordre på ham for å ha utviklet en "giftpistol" og utprøvet den på fanger i konsentrasjonsleirer under krigen og for å ha satt fyr på fem synagoger i Østerrike etter Anschluss i 1938. Denne arrestordren ble såvidt jeg vet aldri frafalt.

I 1967 spilte han en rolle, om enn høyst uklar sådan, i borgerkrigen Nigeria/Biafra.

I 1970 spøkte han sterkt i kulissene under et fascistisk kuppforsøk i Italia, som ble ledet av hans gamle venn fyrst Borghese.

I årenes løp er det også dokumentert at han hadde tallrike forbindelser til nazi-koloniene i Sør-Amerika.

Skorzeny hadde også nære forbindelser med meget høytstående militære i Franco-Spania. Ifølge rapporter fra Defence Intelligence Agency i 1951 var hans militære "hoved-sponsor" i Spania generalmajor Carlos Martinez de Campos y Serrano, men han sto også på meget god fot med sjefen for den spanske overkommandoen, generalløytnant Juan Vigon Suero Diaz, nestsjefen generalmajor Arsenio Martinez de Campos, generalløytnant Augustin Munoz Grandes og ikke minst generalmajor Eduardo Gallarza-Gonzalez Irragoni som var minister for det spanske flyvåpenet.

Både i fangenskap i Tyskland etter krigen og i en lang rekke intervjuer etter at han rømte i 1948 beflittet Skorzeny

seg sterkt på å fremstille seg som en helt upolitisk person som bare hadde gjort sin plikt mot fedrelandet. Som det blant annet fremgår av det ovenstående var sannheten en helt annen.

Langt nærmere sannheten var nok en SS-krigsreporter som i en artikkel i "Die Deutsche Zeitung" i 1948

Dette blir da også bekreftet i dødsomtalen av Skorzeny i "Newsweek" 20. juli 1975 som ble presentert under den medet- sigende overskriften "En dødelig edderkopp". Innholdet tilsvarte overskriften.

Oslo, medium oktober 1992.

Harald Offerdal

RETTELSER:

Under punkt 3 - slutten av 9. avsnitt skal det stå:

dikterpresten Kaj Munk) --"myrdet i sine hjem, på kontorene sine eller ute på gaten fra begynnelsen av 1944 og frem til krigens slutt."

Under punkt 5 - slutten av 6. avsnitt skal det stå:

Skorzeny har -- "gjort mye faenskap i sitt liv, men denne gangen har han virkelig gitt gråskjeggene litt å tenke på."